

UZASADNIENIE

Strona powodowa Kancelaria (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. wystąpiła w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej A. W. kwoty 1 104,99 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu to jest od dnia 01 września 2014 roku do dnia zapłaty, a nadto o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że w dniu 07 maja 2014 roku zawarła umowę przelewu wierzytelności z firmą (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W., o czym poinformowano pozwaną. Pozwana zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w dniu 13 lutego 2014 roku umowę pożyczki na kwotę 700 zł za pośrednictwem platformy internetowej należącej do cedenta. Pozwana zgodnie z umową pożyczki – przed wypłaceniem przez cedenta środków pieniężnych w umówionej wysokości na wskazane przez nią konto bankowe – dokonała, na konto bankowe cedenta przelewu w kwocie 0,01 zł celem potwierdzenia swoich danych osobowych oraz akceptacji warunków umowy. W tym dniu 27 lutego 2014 roku cedent wypłacił środki pieniężne zgodnie z zawartą umową pożyczki. Strona powodowa podniosła, że uzgodniony i zaakceptowany przez strony umowy całkowity koszt pożyczki, który pozwana zobowiązała się zwrócić, wynosi 1 104,99 zł. Dodała, że termin zwrotu pożyczki ustalony został na dzień 11 marca 2014 roku, przy czym termin ten upłynął bezskutecznie. Strona powodowa wskazała, że na dzień wniesienia pozwu pozwana zobowiązana jest do zapłaty na jej rzecz 1 104,99 zł (całkowity koszt udzielonej pożyczki) oraz odsetek za opóźnienie w zapłacie tej kwoty w wysokości 0,00 zł (odsetki kapitalizowane od należności w wysokości 1 104,99 zł (całkowity koszt pożyczki), liczone za okres opóźnienia w zapłacie, to jest od dnia następującego po umownym terminie zwrotu pożyczki do dnia wniesienia pozwu. Dodała, że suma tych kwot wynosi 1 144,74 zł, która to kwota stanowi żądanie pozwu. Zaznaczyła także, że pozwana w dniu 07 maja 2014 roku została wezwana do dobrowolnego spełnienia świadczenia pieniężnego, jednakże wezwanie to nie odniosło żadnego skutku. Następnie strona powodowa oświadczyła, że ponadto od kwoty 1 144,74 zł, na którą składają się: całkowity koszt pożyczki w kwocie 1 104,99 zł, skapitalizowane odsetki za opóźnienie w zapłacie tej kwoty, liczone od dnia następującego po umownym terminie zwrotu pożyczki do dnia wniesienia pozwu (wysokość skapitalizowanych wynosi 0,00 zł), żąda także odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia następującego po dniu wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Podkreśliła nadto, że dochodzona wierzytelność jest bezsporna, gdyż powódka nie kwestionowała wysokości swojego zobowiązania wynikającego z zawartej umowy pożyczki, pomimo zawiadomienia drogą pocztową na wskazany przez nią adres, który dodatkowo potwierdzony został przelewem środków pieniężnych w wysokości 0,01 zł na konto bankowe cedenta.

Postanowieniem z dnia 20 września 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Dzierżonowie.

Pozwana A. W. nie stawiała się na rozprawę w dniu 26 lutego 2015 roku, nie złożyła żadnych wyjaśnień, odpowiedzi na pozew, ani nie żądała przeprowadzenia rozprawy w jej nieobecności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. udziela pożyczek gotówkowych przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość. Warunkiem uzyskania pierwszej pożyczki jest rejestracja na stronie internetowej (...) i utworzenie konta użytkownika na tej stronie. Wnioskowanie o kolejne pożyczki odbywa się w drodze: a) złożenia wniosku online za pośrednictwem strony internetowej (...), b) przesłania wiadomości SMS; c) za pośrednictwem odpowiedniej aplikacji dla systemów Android i iOS. Po prawidłowym wypełnieniu formularza rejestracji, potwierdzeniu podanego numeru telefonu komórkowego i po podaniu indywidualnego kodu PIN przesłanego na numer telefonu komórkowego pożyczkobiorcy, pożyczkobiorca przekierowywany jest do zabezpieczonego serwisu usług płatniczych w celu podania danych niezbędnych do przekazania wymaganej opłaty rejestracyjnej w wysokości 0,01 zł lub 0,50 zł, w przypadku

skorzystania z przelewu za pomocą platformy S.. Dokonanie tej czynności uznawane jest jako akceptacja przez pożyczkobiorcę warunków umowy ramowej pożyczki.

Umowa ramowa pożyczki określa m.in. kwestię kosztów udzielonej pożyczki, w tym kwestię należnych odsetek umownych oraz prowizji liczonej indywidualnie w zależności od wyboru formy spłaty pożyczki przez pożyczkobiorcę, a nadto sposobu obliczania przez kredytobiorcę należności przeterminowanych oraz tzw. kosztów windykacyjnych.

Dowód:

- umowa ramowa pożyczki nr (...) - k. 20-23 akt

Pozwana A. W. zarejestrowała się na stronie internetowej (...) Tytułem opłaty rejestracyjnej wpłaciła na konto pożyczkodawcy kwotę 0,01 zł.

Dowód:

- kserokopia potwierdzenia wykonania przelewu na kwotę 0,01 zł dokonanego przez A. W., zam. w N., ul. (...) - k. 25 akt

W dniu 13 lutego 2014 roku pozwana A. W. zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z (...) w W. umowę pożyczki, zgodnie, z którą miała otrzymać do wypłaty kwotę 700 zł. Okres pożyczkobrania wynosił 25 dni. Pozwana zobowiązała się do zwrotu pożyczkodawcy kwoty pożyczki w wysokości 700 zł do dnia 10 marca 2014 roku.

Zgodnie z § 4 ust. 1 zaakceptowanej przez pozwaną umowy ramowej każda pożyczka udzielana przez pożyczkodawcę jest oprocentowana w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne). Odsetki zwiększają sumę zadłużenia z tytułu pożyczki i spłacane są łącznie z kolejnymi ratami pożyczki. Wysokość odsetek maksymalnych ustalana jest według przepisów k.c. z zastrzeżeniem zapisów § 4 ust. 2 i § 6 ust. 6 umowy ramowej, a za udzielenie pożyczki naliczana jest prowizja.

W związku z wyborem przez pozwaną spłaty pożyczki w jednej racie, płatna ona była w następującej formie: a) całkowita kwota pożyczki, b) prowizja w wysokości 1% na dzień dla pożyczek udzielanych na okres od 7 do 30 dni, c) odsetki maksymalne.

Z uwagi jednakże na posiadanie przez pozwaną kuponu rabatowego nie obciążono jej prowizją za udzielenie pożyczki w kwocie 175 zł (obliczonej jako 1% od 700 zł x 25 dni).

Dowód:

- umowa ramowa pożyczki nr (...) - k. 20-23 akt
- kserokopia potwierdzenia wykonania przelewu na kwotę 700 zł – k. 24 akt

Pozwana wpłaciła jedynie kwotę 0,01 zł.

Fakt nie zaprzeczony przez pozwaną.

Umową przelewu wierzytelności zawartą pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W., a Kancelarią (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w K. z dnia 07 maja 2014 roku strona powodowa nabyła wierzytelność cedenta wobec pozwanej z tytułu wyżej opisanej umowy pożyczki.

Dowód:

- kserokopia umowy przelewu wierzytelności z dnia 07 maja 2014 roku wraz z załącznikiem do umowy - k. 10-17 akt

Pismem z dnia 07 maja 2014 roku strona powodowa zawiadomiła pozwaną A. W. o przelaniu (cesji) na jej rzecz należnych od niej cedentowi (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wierzytelności, w łącznej wysokości 1 104,99 zł wraz z umownymi odsetkami. Jednocześnie poinformowała pozwaną, że z tytułu umowy pożyczki z dnia 13 lutego 2014 roku o numerze b9q6ww na 700 zł, pozostało do zwrotu 1 104,99 zł.

Dowód:

- kserokopia zawiadomienia o dokonaniu przelewu wierzytelności z dnia 07 maja 2014 roku wraz z dowodem nadania - k. 18-19 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie jedynie w części.

Zgodnie z treścią art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, Sąd wyda wyrok zaoczny, zaś zgodnie z § 2 w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo

zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Uznanie za prawdziwe twierdzeń pozwu nie zwalnia jednocześnie sądu od oceny zasadności żądania opartego na tych twierdzeniach. Twierdzenia pozwu budzą uzasadnione wątpliwości, jeżeli zasadne wydaje się np. że nie odpowiadają one w pełni rzeczywistości lub nie zawierają jej pełnego obrazu, co występuje w rozpoznawanej sprawie. W wypadkach uzasadnionych wątpliwości nie można przyjmować za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych; w takiej sytuacji nie można wydać wyroku, opierać się tylko na tych twierdzeniach i należy przeprowadzić postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia powstałych wątpliwości. Sam zatem brak odpowiedzi na pozew nie jest wystarczający do wydania wyroku zaocznego, w sytuacji, gdy dowody i twierdzenia powoda są niekompletne i pozostawiają wątpliwości co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sporu (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 1972 roku, III CR 153/72, OSNCP 1973, nr 5, poz. 60; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku, I CKU 85/98, LEX nr 1216211; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 roku, I CKU 115/97, LEX nr 1227454).

W pierwszej kolejności wskazać należy, że żadnych wątpliwości nie budzi w niniejszej sprawie legitymacja czynna strony powodowej Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.. Poprzez przedłożenie umowy cesji wierzytelności, w pełni kompletnej i zawierającej wykaz przejętych wierzytelności, wykazała nabycie od cedenta wierzytelności przysługującej jej od pozwanej z tytułu umowy pożyczki z dnia 13 lutego 2014 roku o numerze b9q6ww. Z mocy zatem art. 509 k.c. przeszła na nią jako cesjonariusza wierzytelność przysługująca zbywcy wobec pozwanej.

W niniejszej sprawie uzasadnionych wątpliwości nie budzi także istnienie zobowiązania przysługującego stronie powodowej. Niewątpliwie z inicjatywy pozwanej pomiędzy stronami doszło w dniu 13 lutego 2014 roku do zawarcia w drodze elektronicznej umowy regulowanej przez ustawę z dnia 18 lipca 2002 roku o świadczenie usług drogą elektroniczną (Dz.U. z 2013, poz. 1422). Zawarta pomiędzy stronami umowa określona jako umowa pożyczki pod względem prawnym stanowiła kredyt konsumencki zawierany na odległość w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2011 roku, Nr 126, poz. 715) oraz art. 6 i następne ustawy z dnia 2 marca 2000 roku o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz.U. 2012, poz. 1225). Zgodnie bowiem z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1). Natomiast przez kredyt konsumencki zawierany na odległość rozumie się umowę o kredyt konsumencki zawieraną z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (art. 5 pkt 13). Przedmiotowa umowa pożyczki spełnia

powyższe przesłanki, wobec czego stosuje się do niej przepisy przytoczonej ustawy. Umowa o kredyt konsumencki winna zostać zawarta w formie pisemnej. Umowa powinna być sformułowana w sposób jednoznaczny i zrozumiały (art. 29 ust. 1 i 3). Treść umowy o kredyt konsumencki została uregulowana w art. 30 ust. 1 ustawy, zgodnie, z którym umowa powinna określać m. in. rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia (pkt 7), informację o innych kosztach, które konsument zobowiązany jest ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności opłatach, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, jeżeli są znane kredytodawcy oraz warunki na jakich koszty te mogą ulec zmianie (pkt 10), skutki braku płatności (pkt 12), sposób zabezpieczenia i ubezpieczenia spłaty kredytu, jeżeli umowa je przewiduje (pkt 14).

Zawarta pomiędzy stronami umowa pożyczki nakładała na pożyczkobiorczynię obowiązek zwrotu pożyczonej kwoty.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarczył dowodów wywiązania się przez pożyczkobiorczynię z warunków umowy. Pozwana prawidłowo zawiadomiona o terminie rozprawy nie skorzystała z uprawnienia do złożenia odpowiedzi na pozew, w której mogłaby zakwestionować twierdzenia strony powodowej. W tej sytuacji nie budzi wątpliwości, że na pozwanej ciąży obowiązek zwrotu przedmiotu pożyczki w kwocie 699,99 zł tytułem całkowitej kwoty pożyczki (to jest kwoty pomniejszonej o 0,01 zł uiszczony przez pozwaną). Taką też kwotę kapitału nabyła strona powodowa w drodze cesji wierzytelności.

Wysokość wskazywanych kwoty nie została zakwestionowana przez pozwaną i jest zgodna z warunkami umowy. Wobec tego roszczenie strony powodowej w powyższym zakresie jest zasadne i nie wywołuje wątpliwości.

Należało odmówić jednak zasadności żądaniu w zakresie pozostałej kwoty, to jest, co do kwoty 405 zł. Strona powodowa nie wykazała w ogóle, co jest podstawą tej należności. Nie przedstawiła w tym zakresie żadnych dokumentów źródłowych, wskazujących na sposób naliczenia tej należności, wobec czego Sąd pozbawiony został możliwości jakiegokolwiek weryfikacji zakresu zobowiązania pozwanej w tym zakresie. Co więcej również w uzasadnieniu pozwu precyzyjnie nie wyjaśniła z jakiego tytułu kwota ta została naliczona. Nie wymieniła poszczególnych składników, jakie mają składać się na kwotę stanowiącą „całkowity koszt udzielonej pożyczki”. Owszem, w umowie pożyczki zastrzeżono, że na całkowity koszt pożyczki – w przypadku jednej spłacanej raty - oprócz całkowitej kwoty pożyczki, składają się także prowizja za udzielenie pożyczki oraz odsetki maksymalne (§ 4 ust. 1 pkt. 1 umowy ramowej). Jak wynika z treści przedmiotowej umowy pożyczki pożyczkodawca naliczył pożyczkobiorczyni prowizję za udzielenie pożyczki – przy uwzględnieniu wybranej przez pozwaną formy spłaty (to jest jednej raty spłaty) w kwocie 175 zł (1% x 700 zł x 25 dni). Nie obciążył jednak pożyczkobiorczyni tą kwotą z uwagi na posiadanie przez nią kuponu rabatowego, co zostało zastrzeżone w umowie pożyczki.

Strona powodowa w żaden sposób nie wykazała natomiast, że na żądaną kwotę składa się także kwota odsetek maksymalnych. Tym bardziej, że odsetki maksymalne za okres od dnia 13 lutego 2014 roku do dnia 10 marca 2014 roku (25 dni) liczone od kwoty zobowiązania 700 zł wynoszą jedynie kwotę - 7,67 zł. Jest to zatem kwota znacznie niższa od żądanej kwoty 405 zł. Nie umkło także uwadze Sądu, że przedmiotowa umowa regulowała także kwestię należności przeterminowanych oraz tzw. kosztów windykacyjnych, które należne były pożyczkodawcy w związku ze zwłoką od pożyczkobiorcy. Jednakże to na stronie powodowej ciążył zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia, co składa się na pozostałą kwotę żądania, to jest na kwotę 405 zł.

Wskazać w tym miejscu należy, że strona powodowa jest przedsiębiorcą korzystającym z profesjonalnej obsługi prawnej. Z tych względów powinna być świadoma zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Przypomnieć jednak wypada, iż strona powodowa nie może się powoływać przed Sądem na dokumenty, nawet gdyby ich treść była znana pozwanemu, jeżeli nie zostały przedstawione jako dowody w sprawie. Nie powinna także w sposób ogólnikowy formułować twierdzeń, które mają uzasadniać żądanie pozwu. Sąd jest bowiem w takiej sytuacji pozbawiony możliwości zweryfikowania zasadności zgłoszonego roszczenia. Strona powodowa zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika powinna zatem wykazać się należyłą aktywnością dowodową. Zaniechanie strony powodowej w tym zakresie może tylko zadziałać na jej niekorzyść. Uznać zatem

należało, iż strona powodowa w toku niniejszego postępowania wykazała się bierną postawą co do zgłoszonego żądania przewyższającego zasądzoną kwotę.

Mając powyższe na uwadze, na uwzględnienie zasługiwało roszczenie do wysokości kwoty 699,99 zł. Sąd oddalił natomiast powództwo w zakresie dotyczącym kwoty 405 zł.

Orzeczenie o odsetkach uzasadnia przepis art. 481 § 1 k.c.. Stanowi on bowiem, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wysokość odsetek reguluje przepis art. 481 § 2 k.c., który stanowi, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była

z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. W przedmiotowej sprawie strona powodowa domagała się odsetek ustawowych, a nie umownych, od dnia wniesienia pozwu, to jest od dnia 01 września 2014 roku i od tej daty Sąd zasądził odsetki ustawowe.

Wobec powyższego, w oparciu o powołane przepisy, Sąd orzekł jak w punktach I i II wyroku zaocznego.

Odnośnie rozliczenia kosztów procesu poniesionych przez strony należy na wstępie wskazać, że zgodnie z przepisem art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

W świetle opisanych powyżej zasad, do kosztów procesu poniesionych przez stronę powodową należało zaliczyć: opłatę od pozwu w kwocie 30 zł, wynagrodzenie reprezentującego ją radcy prawnego w kwocie 180 zł oraz kwotę 1,01 zł tytułem prowizji od opłaty sądowej dokonanej zgodnie z regulaminem opłat e-pozwów, co daje łącznie kwotę 211,01 zł.

Z kolei pozwana nie poniosła żadnych kosztów procesu.

Wedle przepisu art. 100 zd. 1 k.p.c., w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Taka też sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie, gdyż strona powodowa wygrała sprawę w 63,34 % (1 104,99 zł/699,99 zł), natomiast pozwana w 36,66 %. Oznacza to, iż stronie powodowej z tytułu kosztów procesu należał się zwrot kwoty 133,65 zł (211,01 zł x 63,34 %).

Z tych względów, w oparciu o przytoczone przepisy, Sąd orzekł jak w punkcie III sentencji.

Orzeczenie zawarte w punkcie IV wyroku oparto na przepisie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c., wedle którego sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli wyrok uwzględniający powództwo jest zaoczny.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis wyroku zaocznego wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony powodowej, bez pouczenia;
3. kal. 14 dni od dnia doręczenia.

11 marca 2015 roku